

Ένα ταξίδι με τη γοργόνα μας...

Γενικά, οι τελευταίες μέρες ενός μαθητή στο σχολείο είναι δύσκολες. Το 2^ο τρίμηνο τελειώνει και έχουμε πολλά διαγωνίσματα. Σήμερα, ειδικά, είχαμε διαγώνισμα στα Αρχαία και χτες βράδυ ξενύχτησα αρκετά. Πολύ απαιτητικός ο κύριος Κονδύλης, όμως στο διαγώνισμα κατάφερα να γράψω καλά.

Τώρα έχουμε τελευταία ώρα με την κυρία Βασαλάκη, Γλώσσα. Είμαι πραγματικά πτώμα από την κούραση όλες αυτές τις μέρες. Νιώθω τα χέρια μου βαριά και είμαι σε άθλια κατάσταση. Κοιτάζω έξω από το παράθυρο της τάξης και βλέπω τη γοργόνα, που ζωγραφίσαμε στον τοίχο του Γ3. Μου φαίνεται σαν χτες που ο Μιχάλης με τον Χρήστο, από τη Σχολή Καλών Τεχνών, ήρθαν για να μας βοηθήσουν με το graffiti. Ο Χρήστος φορούσε μια κλασική τραγιάσκα και έφαχνε τα κατάλληλα χρώματα για το σχέδιο, ενώ ο Μιχάλης φιλοτεχνούσε το έργο με σπρέι πάνω στον τοίχο. Το αποτέλεσμα ήταν πιο ωραίο από ό, τι περίμενα. Η γοργόνα είχε δημιουργηθεί, μετά από πολυήμερη δουλειά. Έχει μια πολύ ωραία γαλαζοπράσινη ουρά και τα μαλλιά της είναι πλούσια σε αποχρώσεις του ροζ και του μοβ, που ανεμίζουν προς τα πίσω. Κολυμπάει σε μια θάλασσα τριαντάφυλλων, κάτι πολύ πρωτότυπο!

Ξαφνικά, νιώθω κάτι στο σβέρκο μου: Ένα χαρτάκι! Δεν δυσκολεύτηκα να καταλάβω ότι το πέταξε ο Βαγγέλης που χασκογελούσε. Και μόλις πήγα να του πω να σταματήσει, η κυρία Βασαλάκη μου έκανε επίπληξη, επειδή μίλησα. Τέλος πάντων, εγώ ξαναβυθίστηκα στις σκέψεις μου, ώσπου ξαφνικά ... :

-Ψιτ ψιτ, ακούστηκε μια άγνωστη φωνή.

-Το άκουσες αυτό, Στέλιο; είπα στον διπλανό μου.

-Τι λες μωρέ, μεθυσμένος είσαι; μου απάντησε.

Το αγνόησα, αλλά πάλι η ίδια φωνή:

-Ψιτ ψιτ!!!!

Γυρίζω αριστερά, δεξιά, και βλέπω τη γοργόνα ολοζώντανη μπροστά μου!!!

-Κυρία, μπορώ να πάω να πλύνω λίγο τη μούρη μου; ρώτησα.

-Πολύ ανήσυχος είσαι, Πέτρο, σήμερα. Πήγαινε, λοιπόν, μου απάντησε με αυστηρότητα η κυρία Βασαλάκη.

Πράγματι, βγήκα έξω και άρχισα να κοιτάζω τη γοργόνα μουδιασμένος και λίγο γοητευμένος, για να πω την αλήθεια. Και κάποια στιγμή:

-Γιατί με κοιτάς έτσι; μου απευθύνθηκε η γοργόνα.

-Μα καλά, είσαι ζωντανή ή βλέπω όνειρο;

-Βεβαίως και είμαι ζωντανή!

-Και...και...τι...τι θέλεις από μένα;

-Είμαι εδώ για να σε πάω ένα ταξίδι. Έλα μαζί μου.

Και πράγματι της έδωσα το χέρι μου και με ένα μαγικό τρόπο βρεθήκαμε στη θάλασσα. Κολυμπούσα και ανέπνεα στο νερό, σαν να ήμουν κι εγώ ένα πλάσμα της θάλασσας. Γυρίσαμε πολλές παραλίες της Νάξου και μετά την ρώτησα:

-Πού είναι το σπίτι σου;

-Περίμενε, θα σε πάω εκεί.

Ύστερα, λοιπόν, από μισή ώρα κολύμπι φτάσαμε στο ηφαίστειο της Σαντορίνης, όπου, σε τεράστιο βάθος, ήταν και άλλες γοργόνες, μέσα σε υποθαλάσσιους κρατήρες!

-Ξέρεις, Πέτρο, σε έφερα εδώ, γιατί ήθελα να σε ενημερώσω για κάτι.

-Περί τίνος πρόκειται;

-Λοιπόν, οι γοργόνες έχουν λόγο που ζουν εδώ πέρα. Αυτές κρατάνε, όλα αυτά τα χρόνια, το ηφαίστειο ανενεργό. Όπως καταλαβαίνεις, είναι μια υπεύθυνη δουλειά, που απαιτεί...πολλές ουρές και πολλά πτερύγια! Γι' αυτό πρέπει να μείνω εδώ, να βοηθήσω.

-Όχι, όχι...και η αυλή του σχολείου μας; Και ο τοίχος; Χωρίς εσένα, θα γυρίσει πάλι σε εκείνο το μουντό γκρι! Και εμείς, τα παιδιά; Θα μείνουμε πάλι χωρίς χρώμα! Αυτό δεν γίνεται, όχι!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

-Τι όχι, Πέτρο; Και βέβαια, είναι μετοχή η λέξη «εθισμένος», μου είπε η κυρία Βασαλάκη, ενώ όλοι οι συμμαθητές μου γελούσαν.

ΤΕΛΟΣ

Νάξος Μάιος 2013

Πέτρος Νεκτάριος Κορρές Γ2